

Ztracené útržky v davu noci

Jan Stanislav

V té oné dáli, pár schodů od zkázy, sedím a mlčím. Jsem sám a Damoklův meč u sebe mám. Kráčím a opírám se realitou, zhluboka upírám z jejích trsů pomíjivých. Jsem sám a jen tak tam klečím. Dívám se do dáli a věřím už jen ve stříbro hvězd. Otázky a odpovědi, cesty, co nikam nevedou. Tam někde jsem tak zoufale, ale krásně sám. Křičím do větru modlitby temnot, křičím a přitom mlčím. Kam poděl se můj hlas?

Vpil jsem se mezi dva mlýnské kameny a teď nevím, kam se schovat mám. Jsem sám a přeci odhodlán žít dál. Tiše po pěšině lesem odcházím, mlčím a stíny pokynem hlavy zdravím. Těch stínů, symbolů mých hříchů, kolik jich ještě na cestě mám? Klečím a krůpěje potu mi kanou z očí. Ne, nejsou to slzy, ty už nemám. Po špičkách rukou objímám reality bujarý kvas. Lepí a nudí. Kam schovat se mám? Vítr, ten posel, se někam ztratil a nevím, kde v bezvětrí svůj zrak mám. Tak klečím tu a dívám se vzhůru a nepamatuji si již tu svou noční můru. Proč? Poobědvala má játra a teď schoulen spím a sním, přede mnou cizí piedestal.

Nevím, světla zháším, jsem nebo nejsem loserů král?